

Somogyi Imréné Esküvője



Az esküvői fényképem. 1931 október 11-én volt az esküvőnk a Dohány utcai zsinagógában. 26 éves voltam, amikor férjhez mentem. A férjemet Somogyi Imrének hívták. Ez már egy magyarosított név, az eredeti neve Flesch volt, őt még így anyakönyvezték. A férjem 1900-ban született. A nevet még az édesapja magyarosította 1906-ban, mert akkor született a sógornóm, az Ilonka, és ő már Somogyinak született.

A férjemet többször elvitték munkaszolgálatra. Budakeszin volt, és Győrre emlékszem utoljára, onnan írt nekem egy nagyon szép levelet, szegény bízott benne még, hogy haza kerül. Ez volt az

utolsó levél. Katonának is behívták, és amikor leszerelt, munkaszolgálatra kellett volna jelentkeznie. Leszerelték, itthon volt két napig. Harmadik nap korán reggel csöngettek. Én mentem ki, láttam hogy egy rendőr. Azt mondta, Somogyi Imrét keresi. Kérdeztem miért? Azt mondta azért, mert nem vonult be munkaszolgálatra. Megmutattam a hivatalos papírt. A rendőr erre azt mondja, mi nem mehetünk be a lakásba, csak akkor, ha nekünk erre külön papírunk van. Akkor mi kihoztuk az ajtóhoz a papírt. Megmutattuk, azt mondja a rendőr, bocsánatot kérek, minden rendben van. A férjem még azt is mondta neki, hogy nem kell magának bocsánatot kérnie, hiszen maga parancsot teljesít. Aztán azt mondta a rendőr, hogy holnap akkor reggel nyolc órakor jelentkezzen itt és itt. A férjem el is ment. Mindenesre örültük ennek a pár napnak. Nem egész 13 évig éltünk együtt. Aztán deportálták Bergen-Belsenben és februárban halt meg 1945-ben. Kaptam a minisztériumból egy értesítést, hogy meghalt. Az unokatestvére az is Belgen-Belsenben volt, de visszajött. És valahogy akkor jóban voltunk, és akkor nem is kérdeztem rögtön, hogy mit tudott a férjemről. Aztán amikor vége volt a háborúnak, szaladgáltam ide-oda. Megszólítottam utcán munkaszolgálatosokat, hogy nem tudnak-e hírt a férjemről. Aztán kaptam egy címet, az Irányi utcában volt egy panzió. Ott volt egy illető, aki sokáig vele volt a táborban, és akkor a nővéremmel odamentünk, vittünk neki ennivalót és kérdeztük, hogy mit tud Imréről. Azt mondta, hogy amíg ők együtt voltak, addig jól volt a férjem, járt dolgozni. És akik jártak dolgozni, azok egy kicsit többet kaptak enni. Aztán ő kórházba került, és nem tudja mi lett vele. Aztán egyszer a sógornőm szegény az Ilonka mondja, hogy találkozott valakivel az utcán, aki együtt volt utolsó napjaiban a férjemmel. Az illető csak annyit mondott, jobb ha nem kérdezi, hogy mi lett vele. Végül is nem tudom, mi az igazság, lehet, hogy csak nekem nem akarták elmondani.